ΣΤ΄ Κυριακὴ τοῦ Λουκᾶ (η΄ 26–39)
(21η Ὀκτωβρίου 2012)

Ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπή, ἀγαπητοί μου χριστιανοί, εἶναι πολὺ γνωστή. Στὸ πρῶτο μέρος παρουσιάζει τὴ συλλογικὴ τραγωδία τῆς πόλεως τῶν Γεργεσηνῶν, ποὺ ἐκφράζεται στὸ πρόσωπο τοῦ δαιμονισμένου ἀνδρός.
Αὐτοῦ ποὺ κατέχεται ἀπὸ λεγεῶνα δαιμόνων (περίπου 5.000) καὶ περιφέρεται γυμνὸς καὶ ἐξαθλιωμένος ἀνάμεσα στὰ μνήματα.
Τὸ δεύτερος μέρος τῆς τραγωδίας εἶναι τὸ ὅτι οἱ Γεργεσηνοὶ παρανομοῦν ἀσύστολα καὶ ἀδιάντροπα ὡς πρὸς τὸ Μωσαϊκὸ νόμο. Τρέφουν χοίρους καὶ τοὺς ἐμπορεύονται, περιφρονῶντας τὶς διατάξεις τῶν θεϊκῶν ἐντολῶν.
Τὸ τρίτο μέρος εἶναι ἡ ὁλοκληρωτικὴ οἰκονομικὴ καταστροφὴ ποὺ τοὺς χτυπάει ἀλύπητα. Τὸ κοπάδι τῶν χοίρων πνίγεται στὴ λίμνη «οἰστρηλατημένο» ἀπὸ τὰ δαιμόνια ποὺ μπαίνουν μέσα τους.
Τὸ τέταρτο μέρος ἀποτελεῖ λύση τῆς τραγωδίας, δυστυχῶς μόνο γιὰ τὸν δαιμονισμένο ἄνθρωπο. Ὁ Κύριος τὸν ἐλευθερώνει ἀπ’ τὰ δαιμόνια καὶ αὐτὸς «ἱματισμένος καὶ σώφρων» κάθεται στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ.
Τὸ πέμπτο μέρος εἶναι ἡ σκληρὴ καὶ ἀμετανόητη συμπεριφορὰ τῶν Γεργεσηνῶν. Ὅλο τὸ πλῆθος τῆς πόλεως καὶ τῆς περιφερείας παρεκάλεσαν τὸν Χριστὸ νὰ φύγει ἀπὸ ἐκεῖ, γιὰ ποιὸ λόγο νομίζετε; Ὄχι διότι μετενόησαν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν φόβο καὶ τὸν τρόμο τῆς δικαίας τιμωρίας τοῦ Θεοῦ ποὺ ἔπεσε στὰ κεφάλια τους.

Ἀγαπητοί μου. Μιὰ μικρὴ ἀλλὰ ψυχωφελὴς δαιμονολογία εἶναι ἡ σημερινή. Ἡ Ἁγία Γραφὴ μᾶς ὁμιλεῖ ὑπεύθυνα καὶ μᾶς προτρέπει νὰ ἐννοήσουμε πὼς τὰ πονηρὰ πνεύματα δὲν εἶναι μιὰ πλανεμένη πίστη τῶν ἀφελῶν. Εἶναι προσωπικὲς ὑπάρξεις, μὲ γνώση τοῦ ἑαυτοῦ τους, μὲ νοῦ καὶ θέληση.
Πόλεμοι σκληροὶ καὶ ἀνελέητοι, γίνονται ὄχι μόνον στὴ γῆ ἀλλὰ καὶ στὸν οὐρανό. Ἔγινε ἐκεῖ μιὰ ἀνταρσία, μιὰ ἐπανάσταση ἀπ’ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ δεκάτου ἀγγελικοῦ τάγματος, τὸν Ἑωσφόρο.
Φρίξετε, ἀγαπητοί. Ἐζήτησε νὰ γίνει ὄχι μόνον Θεὸς ἀλλὰ καὶ «ὑπέρθεος», νὰ ὑποτάξει κάτω ἀπ’ τὰ πόδια του τὸν Παντοκράτορα Κύριο. Καὶ κατόρθωσε νὰ παρασύρει ἀγγέλους ὄχι μόνο ἀπὸ τὸ τάγμα του ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα ἐννέα τάγματα.
Ἔπεσε, ἔγινε συντρίμια· ἀπὸ φωτεινοὶ ἄγγελοι καὶ ἀγαθὰ πνεύματα, ὁ πρωταίτιος Ἑωσφόρος καὶ ὅσοι τὸν ἀκολούθησαν, ἔγιναν πονηροί, σκοτεινοὶ καὶ «μισάνθρωποι» δαίμονες.

Ἂς ποῦμε μερικὰ σημεῖα τῆς περικοπῆς:
1. Φόβο καὶ τρόμο αἰσθάνονται τὰ δαιμόνια μπροστὰ στὸ Χριστό. Μὲ τὴ γλώσσα τοῦ ἀρρώστου Γεργεσηνοῦ τὰ δαιμόνια παρακαλοῦν: Ἰησοῦ, γιὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, μὴ μὲ βασανίσεις ἀπὸ τώρα καὶ μὲ κλείσεις στὰ σκοτεινὰ «πέταυρα τοῦ Ἅδου».
Τί ψάλλουμε τὴν ἡμέρα τῆς παγκόσμιας ὕψωσης τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ; «Φρίττει καὶ τρέμει (ὁ διάβολος), μὴ φέρων (μὴ ἀντέχοντας) καθορᾶν (δηλ. νὰ ἀτενίζει) τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν».
2. Εἶναι χαιρέκακος καὶ μοχθηρός. Μισεῖ ὅλον τὸν κόσμο. Ἀφοῦ πῆρε ἐντολὴ νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, παρακαλεῖ, ἱκετεύει τὸν Κύριο νὰ μπεῖ μέσα στὸ κοπάδι τῶν χοίρων, γιὰ νὰ τὸ καταστρέψει.
Αὐτὸ σημαίνει πὼς δὲν ἔχει καμμία δύναμη. Εἶναι ἁπλᾶ ἕνας «ξεδοντιασμένος» λύκος. Ἐὰν δὲν μπορεῖ νὰ βλάψει τὰ ζῶα, πολὺ περισσότερο τὸν ἄνθρωπο· ἐκτὸς ἐὰν τοῦ παραδώσουμε τὴ θέλησή μας, ποὺ εἶναι ἀπαραβίαστη στὴν οὐσία της.
Τί λέγει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος: «Ἂν δεῖς κάποιον ἄνθρωπο νὰ ταράζεται ἀπ’ τὸν δαίμονα, προσκύνησε τὸν Δεσπότη Χριστό, μάθε τὴν κακία τῶν δαιμόνων. Τὴν κακία τὴν βλέπεις, ὅταν ἀναστατώνει τὴν ψυχὴ τοῦ δαιμονισμένου. Καὶ τὴν φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ τὴν βλέπεις, ὅταν ἕνα ἄγριο καὶ τόσο δυνατὸ δαίμονα ποὺ κατοικεῖ μέσα του τὸν συγκρατεῖ καὶ τὸν ἐμποδίζει νὰ ρίξει τὸν ἄρρωστο στὸ νερὸ ἢ στὴ φωτιά, ὅπως συνέβη σὲ ἄλλη περίπτωση.

Τὸ ζήτημα τοῦ σημερινοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου εἶναι σοβαρὸ καὶ πολὺ μεγάλο· δυστυχῶς δὲν ἐπιτρέπει ὁ χρόνος νὰ τὸ ἐξαντλήσουμε. Ἂς γνωρίζουμε ὅμως τί λένε οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας: «Τὰ πάθη ἡμῶν δαίμονες γεγόνασι» μὲ ἄλλα λόγια, ὅταν «δουλεύουμε» στὰ πάθη καὶ τὶς κακίες μας, ὑπακούομε στὶς ὑποδείξεις καὶ τοὺς δόλιους λογισμοὺς τῶν δαιμόνων.
Καὶ ὅταν πέφτουμε ἐξακολουθητικὰ σὲ μεγάλα καὶ θανάσιμα ἁμαρτήματα κινδυνεύουμε ἀπὸ τὴ «σκουριά» τῆς ψυχῆς, τὴν ἀπελπισία, τὴν ἀπόγνωση. Τὸ λέγει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος: «Δὲν εὐχαριστοῦμε τὸν πονηρὸ τόσο πολὺ ὅταν ἁμαρτάνουμε, ὅσο ὅταν κυριευόμαστε ἀπ’ τὴν ἀπελπισία».
Καὶ συνεχίζει: «Ἂς προσέχουμε τὰ τεχνάσματα καὶ τὶς «μεθοδεῖες» τοῦ διαβόλου. Καὶ τοῦτο, γιατὶ δὲν παρουσιάζει φανερὰ τὰ ἁμαρτήματα. Δυστυχῶς, δὲν ἀντιλαμβανόμαστε τὴν κακουργία του, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ μικρὰ καὶ τὰ πρόσκαιρα κατορθώνει νὰ μᾶς ἀφαιρέσει τὰ μεγάλα, μᾶς χαρίζει πηλὸ (δηλαδὴ λάσπη), γιὰ νὰ μᾶς ἁρπάξει τὸν οὐρανό».
Ὁ ἀπόστολος Πέτρος στὴν πρώτη του Καθολικὴ Ἐπιστολὴ κεφ. 5, 8-9 γράφει: «Νὰ εἶσθε ἐγκρατεῖς· νὰ εἶσθε ἄγρυπνοι.
Ὁ ἀντίδικός σας ὁ διάβολος, σὰν λιοντάρι ποὺ βρυχᾶται, τριγυρίζει γιὰ νὰ βρεῖ

κάποιον νὰ τὸν καταπιῇ. Ἀντισταθῆτε σ’ αὐτόν, μὲ στέρεη καὶ ἀκλόνητη τὴν πίστη πρὸς τὸν Χριστόν.
Νὰ δώσει ὁ Θεός, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. Ἀμήν.

π. Π. Κ